

תת"ע 11965/11/17 - בוריס קושמקוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 11965-11-17 מדינת ישראל נ' קושמקוב

לפני כבוד השופט אהרן האוזרמן
המבקש:

בוריס קושמקוב
ע"י ב"כ עוה"ד כפיר דור

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד ליהי אלדר

החלטה

בפני בקשת המבקש, לחייב את המשיבה בהשבת הוצאות הגנתו ובפיצוי ראוי בגין נזקים שנגרמו לו לטענתו כתוצאה מניהול ההליך שנפתח בביהמ"ש בתיק זה, אשר עוד קודם לניהולו ובישיבת ההקראה הראשונה, הורתי (לבקשת המשיבה) על זיכוי המבקש מכל אשמה.

כתב האישום והשתלשלות ההליכים:

ביום 27.11.17 הוגש במזכירות ביהמ"ש כתב אישום כנגד המבקש, המייחס לו עבירה של אי ציות לתמרור 501 (נת"צ) בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, כמפורט במסמך "הזמנה לדין וכתב אישום" שנחתם ע"י התובע והוגש באמצעות סריקה למערכת נט המשפט, בבוקר יום הדין.

בפתח הדיון כפרו המבקש ובא כוחו באשמה ומיד ובאותה הנשימה טען הסנגור טענה מקדמית, על פיה, העובדות המפורטות בכתב האישום אינן מגלות עבירה, שכן המבקש כפי שמופיע בכתב האישום עצמו, נהג במונית והיה רשאי לנסוע בנת"צ.

בשלב זה של הדיון (לאחר הפסקה), טענו ב"כ הצדדים כל אחד מצדו והגישו בקשות הדדיות. הסנגור ביקש כי אקבל את הטענה המקדמית ואזכה את המבקש. התובעת ביקשה כי אתיר לה לתקן במקום את כתב האישום, כך שתמחק העבירה המיוחסת (נהיגה בנת"צ) ובמקומה תירשם עבירה של כניסה לצומת שלא בכיוון החץ בניגוד לתקנה 36ד' לתקנות התעבורה, העולה לטענתה בנסיבות.

יש לציין כי התובעת התייצבה בביהמ"ש מבלי שהיה בידיה את הדו"ח שנרשם למבקש ע"י השוטרת ורק לאחר שהסנגור

כפר, ביקשה הפסקה ובבדיקה (כנראה טלפונית), נמסר לה כי המבקש עבר עבירה אחרת.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הוריתי על זיכוי המבקש מכתב האישום שהוגש, מאחר ולא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי המבקש נהג במקום במונית ומכיוון שכך מותרת נסיעתו בנת"צ.

בקשת התובעת לתיקון כתב האישום נדחתה, מאחר ומצאתי כי אין מקום לדון בבקשה באותו מעמד. התביעה לא הציגה בפני כל ראיה לכאורה לגבי עבירה אחרת שנעברה על ידי הנאשם. נרשם בפרוטוקול הדיון כי ובמידה והמשיבה חפצה בכך, רשאית היא כמובן להגיש בהמשך לביהמ"ש כתב אישום חדש, בכל עבירה לגביה תוכל להציג ראיות לכאורה.

ביום 28.11.17 הוגשה בקשה זו שבפתיח. ב"כ המבקש תובע השבת הוצאות הגנתו על פי הסכם שכר טרחה חתום שהציג בסך של 3,500 ₪ בתוספת מע"מ וכן תובע פיצוי ראוי בגין נזקים שנגרמו לו לטענתו, בהתאם לתקנה 9 לתקנות סדר הדין הפלילי (פיצוי בגין מאסר או מעצר).

הדיון בבקשה - טענות הצדדים:

ככל הנראה בשל תקלה במזכירות לא הועברה הבקשה במועד לתגובת התביעה (שנדרשה בכתב), משום כך נקבע דיון לבקשת ב"כ המבקש ליום 24.12.17, מועד בו טענו הצדדים לבקשה בפני.

ב"כ המבקש טען כי יש לחייב את המשיבה בפיצויו לפי כל אחת מ- 2 העילות הקיימות בסעיף 80 לחוק העונשין, בנפרד. ראשית, לטענתו המשיבה הגישה כתב אישום בעבירה שלא היו לגביה כל סיכויי הרשעה, ושנית המשיבה ובמיוחד התביעה המשטרית, התנהלה לשיטתו בחוסר תום לב.

הגשת כתב האישום בעבירה של נהיגה במונית בנת"צ לשיטת ב"כ המבקש הייתה: **"פעולה חסרת סבירות או ללא זהירות ראויה. כיצד לא רעדו ידיה של המאשימה כאשר חתמה על כתב האישום?"** (סעיף 8 לבקשה).

בנוסף לשיטתו התביעה - **"ניסתה בדרכים נפתלות ומוזרות לא לחזור מאישום ואף ביקשה לתקן את כתב האישום לעבירה אחרת כזו שלכאורה מתגלה מהנסיבות ..."**.

הסנגור מפנה לדברים שנרשמו מפי התובעת בפרוטוקול הדיון ביום 27.11.17, כאשר התובעת ציינה כי מאחר והדו"ח אינו מצוי בידה, נוכח טענתו המקדמית של הסנגור, הייתה מוכנה למחוק את כתב האישום בהסכמה בטרם מענה לכתב האישום, והייתה מוכנה שלא לבקש תיקון כתב אישום כאמור, לו הסנגור היה מסכים לכך.

הסנגור מפנה לעניין זה אל תמצית החלטת נציב תלונות הציבור על מייצגי המדינה בערכאות במשרד המשפטים [ב/2],

המנחות את רשויות התביעה כי אין לכרוך חזרה מאישום בקבלת התחייבות של הנאשם לוותר על זכותו לעתור לפסיקת הוצאות.

אבהיר מיד, כי במקרה זה לא מצאתי כי התקיים ולו חשש רחוק מדבריה של התובעת, שנרשמו בפרוטוקול, כי התכוונה לעשות כן.

לדיון ביום 24.12.17, התייצבה המשיבה עם חומר החקירה המלא, הכולל דו"ח (הודעת תשלום קנס) מס' 29-1-1443180-1 [סומן: ת/1] ובו תיאור נסיבות ביצוע העבירה כפי שרשמה השוטרת.

מתברר כי ביום 05.03.17 נעצר המבקש ע"י שוטרת תנועה ונרשם כנגדו דו"ח ברירת קנס בעבירה של סטייה מנתיב וגרם הפרעה לתנועה, עבירה על תקנה 40' לתקנות התעבורה, סמל סעיף **5439**.

המבקש אישר בחתימתו על הדו"ח את קבלת הדו"ח מהשוטרת לידי, וביקש להישפט במשלוח הספח המצורף לדו"ח. על פי בדיקת המשיבה מאחר ולא נתקבל אישור מסירה חתום על ידי המבקש בדבר זימון כדין לביהמ"ש, לא נפתח כתב האישום במזכירות ביהמ"ש בטרם הדיון כמקובל.

מאחר והמבקש התייצב הלכה למעשה בבית המשפט ביום הדיון, כתב האישום אושר במערכת הדוחות המשטרית (דותן) ע"י תובע בבוקר יום הדיון, והתיק נפתח ונקבע על ידי המזכירות בפני.

מתברר כי ככל הנראה בשל טעות בהקלדת סמל הסעיף ע"י התובע, הוקלד סמל הסעיף **5493** במקום סמל הסעיף **5439**, "סיכול ספרות" אשר גרם לכך שכתב האישום הממוחשב נפתח במערכת בעבירה של נהיגה בנת"צ (סמל סעיף 5493), זאת בשגגה.

ב"כ המשיבה טוענת כי אין מקום בנסיבות כאמור לפסוק כל הוצאות על המאשימה. המבקש קיבל לידי את הדו"ח מסוג ברירת הקנס מהשוטרת בשטח, הדו"ח שנמסר לו מייחס לו עבירה לכאורה של סטייה מנתיב נסיעה, הנסיבות המפורטות בו מעלות חשד לכאורה לביצוע עבירה ע"י המבקש והיה מקום לרישום הדו"ח ע"י השוטר.

מאחר והמבקש ביקש להישפט, הגיע הדו"ח לפתחו של בית המשפט, ומשלב זה ברור היה כי המבקש צריך להתייצב בבית המשפט כדי לברר את אשמתו.

לטענת המשיבה אין בנסיבות כאמור, בטעות שגרמה להגשת כתב אישום בעבירה שגויה בבית המשפט משום פגיעה במבקש, נהפוך הוא, מרגע שהמשיבה הסכימה במקום לחזור בה מאישום, גם אם נרשם זיכוי, הרי שהמבקש "הרוויח", שכן "מי לידו יתקע" כי לו היה מנהל הוכחות בתיק, היה מזוכה.

המסגרת הנורמטיבית

עתירת המבקש לקבלת פיצוי והשבת הוצאותיו נסמכת על סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 הקובע כי נאשם שזוכה או שכתב אישום בעניינו בוטל בהתאם לסעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, רשאי לעתור להשבת הוצאות הגנתו או לפיצוי בגין מעצרו או מאסרו, וזאת אם יוכיח כי מתקיימת אחת מ-2 העילות המנויות בחוק. העילה אחת, עניינה כי **"לא היה יסוד להאשמתו"** של הנאשם ואילו השנייה עניינה בכך שהתקיימו **"נסיבות אחרות המצדיקות זאת"**.

העילה הראשונה - "לא היה יסוד לאשמה"

ביהמ"ש העליון קבע פעם אחר פעם כי המבחן הנדרש לקיומה של העילה הראשונה הוא מבחן "התובע הסביר" ו"הסיכוי הסביר להרשעה" [ראה: ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו); ע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו); ע"פ 2366/03 עסאף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)]. בהתאם לאמת מידה זו יש לבחון באופן אובייקטיבי האם נוכח התשתית הראייתית שהייתה מונחת בפני התביעה, היה תובע סביר וזהיר מגיע למסקנה שיש מקום להגשת כתב אישום.

רק במקרים חריגים ביותר בהם- "מלכתחילה לא היה מקום להעמיד את הנאשם לדין, או מפני שהעובדות הנטענות אינן מהוות עבירה מבחינה משפטית, או מפני שהיה ברור מראש שחומר הראיות שבידי התביעה לא יספיק להשגת הרשעה בפלילים" יקבע כי יש לפצות את הנאשם. [ראה ע"פ 1524/93 מיכאלשווילי נ' מדינת ישראל, פ"ד מח (2) 650 (1994) ובפרשת דבש להלן].

מדובר במקרים בהם פעלה המאשימה מתוך זדון, רשלנות חמורה או אי סבירות מהותית ובולטת. בבוחנו עילה זו ביהמ"ש ייתן דעתו לאופי הזיכוי, להתנהלות החקירה והתביעה ולאופן בו נוהל ההליך.

העילה השנייה - "נסיבות אחרות המצדיקות זאת"

בעוד שהעילה הראשונה צרה ומצומצמת ומעטים המקרים בהם ימצא ביהמ"ש כי אכן היא מתקיימת, העילה השנייה מנוסחת באופן עמום ומאפשרת לביהמ"ש שיקול דעת רחב. בע"פ 7826/96 ריש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (08.05.97), מנה כב' הש' זמיר רשימת שיקולים, באשר להתקיימותה של עילה זו, אם כי קבע כי אין מדובר ברשימת שיקולים סגורה. ראוי להביא את דבריו כלשונם:

"האם החקירה נפתחה והאישום הוגש בתום לב, או שמא הנאשם נפל קורבן לעלילת שווא או לשיקולים זרים; האם החקירה נוהלה באופן ראוי, כגון: האם טענת אליבי של הנאשם נבדקה כנדרש והאם נערכה חקירה לעדים שנדרש לחקור אותם; האם התביעה נוהלה באופן שהכביד

על הנאשם ללא הצדקה, וכתוצאה נגרמו לו הוצאות יתירות או מעצרו התמשך מעבר לנדרש; האם המשפט התארך יתר על המידה, ללא הצדקה, בעוד הנאשם נתון במעצר, ובלי שניתן לייחס את התארכות המשפט לנאשם עצמו; האם הנאשם ניסה לשבש את מהלך החקירה או המשפט; האם התברר בדיעבד, ואף שמלכתחילה היה יסוד להאשמה, כי לא היה מקום להגיש את כתב האישום, בשל שיקולים מיוחדים הנוגעים לנאשם, לעניין הציבורי או לנסיבות אחרות; האם בית המשפט זיכה את הנאשם מחמת הספק, בשל העדר ראיות מספיקות או בשל פגם דיוני בניהול המשפט, או שבית המשפט קבע בצורה פסקנית כי הנאשם לא ביצע עבירה".

מן הכלל אל הפרט:

עתה נותר לבחון את עניינו של המבקש והאם עומד הוא באחת מן העילות המצדיקות פיצוי ותשלום הוצאותיו, שכן המבקש זוכה ועמד בתנאי הסף לתחולתו של סעיף 80 לחוק העונשין.

האם "לא היה יסוד לאשמה":

כאמור, מדובר בעילה צרה מאוד, אשר ניתן יהיה להיכנס לגדרה במקום בו התנהלות המאשימה הייתה חסרת תום לב, זדונית או בלתי סבירה באופן מהותי.

לאחר שהוצג בפני דו"ח ברירת המשפט שרשמה השוטרת [ת/1] שהיה בידי התובע שאישר בחתימתו את הגשת כתב האישום בביהמ"ש, אני סבור כי על פי מבחן ה"תובע הסביר", לא ניתן לקבוע כי לא היה בסיס להעמדתו לדין של המבקש ואף לא כי מדובר בבסיס רעוע ואסביר.

בפני התובע שבפניו הונח דו"ח ברירת המשפט עמד תיאור מלא של נסיבות ביצוע העבירה לכאורה, כפי שרשמה השוטרת, ממנו עולה תמונה לכאורית לפיה המבקש עבר עבירה כפי שיוחסה לו בברירת הקנס שנרשמה כנגדו, עבירה של סטייה מנתיב בניגוד לסעיף 40 א' לתקנות התעבורה.

ואולם בכך לא די, המבקש, אמנם ביקש להישפט, אולם בדברי הנהג כפי שנרשמו מפיו, אמר: **"אני מצטער, הוא אמר לי הנוסע. הוא בלבד אז רציתי לפנות שמאלה"**. דבריו אלה של המבקש בפני השוטרת הם בבחינת הודאת חוץ של המבקש, אשר די בה לצד תוספת ראייתית מסוג דבר מה נוסף, כדי להרשיעו בפלילים.

יוצא, אפוא, כי בפני התובע שהגיש את כתב האישום עמדה תשתית ראייתית מבוססת דיה, כך שאני קובע כי תובע סביר וזהיר היה מגיע לאותה מסקנה שיש מקום להגשת כתב האישום.

השאלה הרלוונטית אם כן, היא האם טעות של התובע בהקלדת סמל הסעיף, בעקבותיה נפתח אכן כתב אישום כנגד

המבקש בעבירה שגוייה, שאין בה יסוד לאשמה, מהווה מעשה רשלני במידה כזו שיש בו כדי לזכות את המבקש בהחזר הוצאות הגנתו ובפיצוי על פי ס' 80 לחוק העונשין.

התשובה לכך שלילית. לא כל טעות או מחדל של התובע מצדיק חיוב המאשימה בהוצאות ההגנה. מדובר אמנם ב"זיכוי מלא" מאחר וכתב האישום כפי שהוגש אינו מהווה עבירה. עם זאת, על פי לשון סעיף 80 לחוק העונשין, גם כאשר ניתן זיכוי מלא [אף אם כתב האישום אינו מהווה עבירה] לביהמ"ש שיקול דעת לבחון האם יש להטיל תשלום הוצאות ההגנה על המאשימה, אם לאו.

אין מדובר בקביעה אוטומטית על פיה כל תוצאה של זיכוי - אם נמצא כי מלכתחילה לא היה יסוד לאשמה - משמעה היא הטלת הוצאות ההגנה על "הצד המפסיד" כלומר על המאשימה.

[לעניין זה ולדעות שונות בפסיקת ביהמ"ש העליון, ראה: רע"פ 960/99 דני מקמילן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (26.08.99); ע"פ 12003/05 חמודה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (18.09.08); ע"פ 7115/04 יוסף בן ברוך נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (02.05.07) וכן בפרשת דבש להלן].

בשים לב לאמור, ולהלכה הפסוקה כפי שצוטט לעיל, אני סבור כי לא מתקיימת העילה הראשונה הקבועה בסעיף 80 לחוק העונשין וכי היה יסוד לאשמה, בעת הגשת כתב האישום, והתביעה לא פעלה באופן חסר תום לב, זדוני או בלתי סביר באופן מהותי.

האם מתקיימות "נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי המבקש":

יש לבחון את מכלול הנסיבות שהובילו לזיכוי המבקש. בהקבלה ל"רשימת השיקולים" שמנה ביהמ"ש העליון (פרשת "רייש" ופרשת "דבש", לעיל) אני מוצא כי התנהלותו של המבקש בבית המשפט אינה ראויה ואף לוקה במידה רבה בחוסר תום לב.

אין מחלוקת כי המבקש קיבל את הדו"ח מהשוטרת לידיו. המבקש התייצב לדיון ואף דיבר בפני, והתרשמתי כי המבקש נהג מונית, מנוסה, וחזקה עליו כי הוא יודע את ההבדל שבין עבירה של סטייה מנתיב לעבירה של נהיגה בנת"צ. היה מצופה מהמבקש כי יאמר בבית המשפט באופן מידי כי זו לא העבירה שיוחסה לו במקום ע"י השוטרת, וזו לא העבירה בה ביקש להישפט.

אשר לגבולות חובתו של סנגור בתיקון טעות, בנסיבות כמתואר, אני מוצא שלא להרחיב בנקודה זו. אעיר בקצרה כי הסנגור מחויב בוודאי בראש ובראשונה בייצוג שולחו ובהגנתו, ולעניין זה אין זה מחובתו לתקן את מחדלי התביעה, או את רשלנותה. על פי כללי האתיקה של לשכת עורכי הדין נאסר על סנגור לטעון טענה עובדתית בודעו כי מדובר בטענה שאינה נכונה. הדבר נחשב הטעיה של ביהמ"ש. עם זאת נקבע בפרוש כי אין האמור חל לגבי כפירה בהליך פלילי. לשון אחר, אי תיקון טעות בטענה עובדתית המועלית על ידי התביעה בביהמ"ש אינו נחשב הטעיה של ביהמ"ש [על פי החרג המפורש המופיע בכלל מס' 34 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית) תשמ"ו-1986].

אולם, סעיף 54 לחוק לשכת עורכי הדין, קובע כי לצד חובת הסנגור 'לפעול בנאמנות ובמסירות לטובת שולחו' מוטלת על הסנגור חובה מקבילה נוספת ומשלימה - "**לעזור לבית המשפט לעשות משפט**". מקורה של חובה זו של הסנגור כלפי בית המשפט, הוא במשפט האנגלי, הרואה את עורך הדין גם כ- "**נאמן בית המשפט**" [OFFICER OF THE COURT].

מלאכתו של בית המשפט ב"עשיית משפט" משמעותה המובהקת ביותר היא בחתירה ל"חקר האמת". ביהמ"ש מצפה לעזרת הסנגור בחתירה ל-'חקר האמת' וכי יקדם וישרת מטרה נעלה זו.

המבקש טען לחפותו מפני העבירה שיוחסה לו ע"י השוטר בדו"ח שנמסר לו ועל כך ביקש להישפט וזו כמובן זכותו המלאה. בקשתו של המבקש להישפט, משמעותה עתירה לביהמ"ש לחקר האמת. בקשה זו, אינה מתיישבת עם התנהגותו מאוחר יותר בבית המשפט, כאשר המבקש מסתיר למעשה מבית המשפט את התמונה המלאה הידועה בשלב זה של הדיון רק לו.

במילים פשוטות, נאשם ששומע בביהמ"ש כי הוא מואשם [לפתע מבחינתו] בעבירה שונה מהעבירה שנרשמה לו בדו"ח על ידי השוטר ובעטיה ביקש להישפט, וגם לאחר שביהמ"ש מקריא לו את כתב האישום לא מתקן מיד את ביהמ"ש ואומר בצורה הפשוטה והברורה ביותר באופן ספונטאני כי חלה כאן טעות, נמצא למעשה בחזקת מי שמתנהג התנהגות הגובלת בהטעיה של ביהמ"ש.

זאת ועוד, לאחר שנשמעה טענתו המקדמית של הסנגור, פנה ביהמ"ש לתביעה וביקש לברר כיצד ייתכן כי נרשם דו"ח נסיעה בנת"צ כנגד מונית. המבקש שמע זאת והוא וסנגורו מילאו את פיהם מים.

המבקש בא בפני בדיים לא נקיות. מחד ביקש להישפט ולברר את חקר האמת, ומאידך נתן לביהמ"ש לחשוב כי הדו"ח שנרשם כנגדו הוא בעבירה של נהיגה בנת"צ ולא תיקן מיד את הטעות, כפי שהייתי מצפה ממנו. משום כך אני מוצא כי לא נתקיימו נסיבות אחרות המצדיקות את פיצוי המבקש.

כמה מילים על "שימוש לרעה" בהליכים משפטיים:

זכות לכל נאשם בהליך פלילי לכפור בעובדות כתב האישום, למען הוכחת חפותו. ואולם, לזכות זו סייגים, כאשר אל לו לנאשם לעשות שימוש לרעה בהליכים המשפטיים ולנהל הליך "סרק".

על כך עמד בית המשפט העליון, כבוד השופט י' עמית בבש"פ 5540/13 עודה חדר נ' מדינת ישראל:

"מערכת המשפט מגלה רגישות מיוחדת להליך הפלילי, על מנת שלא לנעול חלילה דלת בפני מי שמבקש להיאבק על חפותו. ברם, אל לבית המשפט לשבת בחיבוק ידיים נוכח שימוש לרעה בהליכי סרק "ואת המחיר הנלווה לניצולם לרעה של ההליכים ניתן ואף ראוי לגבות מן האחראי לו" (רע"פ 567/09 אבו חייט נ' מדינת ישראל)".

עמוד 7

כאשר מדובר בחוסר תום לב, ראוי ונכון היה אף להטיל הוצאות על המבקש. ראה דברי בית המשפט העליון, כבוד השופט ס' גובראן רע"פ 5399/10 מוחמד חסן סראמה נ' מ"י, (פורסם בנבו):

"החלטת בית המשפט המחוזי להטיל על המבקש הוצאות בוססה בקצרה על שתי החלטות של ערכאה זו באשר לתום-ליבו הספציפי של המבקש, ובשל כך, ננקטה נגדו סנקציה של הוצאות במשפט הפלילי...".

ובהמשך, דברי כבוד השופט רובינשטיין אשר קבע כי:

" אכן, דלתי בתי המשפט פתוחות במקום שהמחוקק פתחן, אך להליכי סרק, שמטרתם לאפשר למפר החוק ליהנות מהפרתו עוד, צריך להיות מחיר גם על ידי הוצאות".

ברע"פ 567/09 אבו חייט נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו):

" את המחיר הנלווה לניצולם לרעה של ההליכים ניתן ואף ראוי לגבות מן האחראי לו, וזאת בכפוף לעקרון היסוד בדבר מידתיותה של הפעולה השלטונית".

המבקש כפר בעבירה שיוחסה לו כאשר ידע כי כתב האישום שהוגש ונפתח באותו בוקר הינו שגוי וככל הנראה ארעה תקלה ואין מדובר בכתב האישום שבו ביקש הוא בעצמו להישפט. בנוסף, לאחר זיכוי כאמור, הוגשה בקשה זו, והיה צורך בקביעת דיון נוסף בביהמ"ש בבקשה ובכתיבת החלטה זו. בכך נעשה שימוש לרעה בהליכים בביהמ"ש, והמבקש בזבז את זמנם של התביעה ושל ביהמ"ש.

סיכום והחלטה:

אין מחלוקת כי התביעה טעתה, כפי שהוסבר לעיל, טעות שמקורה ב"סיכול ספרות". כתוצאה מכך נפתח בביהמ"ש כתב אישום שעל פניו אינו מעלה כל עבירה. המאשימה התייצבה לדיון ההקראה בביהמ"ש, בלי שהיה בידה את תיק החקירה, וגם בכך טעתה.

עם זאת, כשאני שוקל מחד את מחדליה של התביעה, אל מול מחדלו של המבקש, כפי שפרטתי לעיל בהרחבה, תוך שאני לוקח בחשבון את העובדה כי המשיבה חזרה מאישום מיד כשהועלתה הטענה המקדמית ע"י הסנגור בישיבה הראשונה, וכן את העובדה כי לא הגישה (עד כה) כתב אישום מחדש כנגד המבקש, אני סבור כי אין מקום להטיל את הוצאות ההגנה או פיצוי המבקש, על המשיבה.

בידי התובע שאישר את הגשת הדו"ח ככתב אישום לביהמ"ש, היו ראיות לכאוריות מספיקות לקבוע כי "יש יסוד לאשמה". התובע פעל כתובע סביר, ובוודאי שלא פעל בחוסר תום לב, זדוני או בלתי סביר באופן מהותי. בנוסף, בנסיבות זיכוי של המבקש כאמור, ולאחר בחינת השיקולים המקובלים, לא מצאתי כי מתקיימות "נסיבות אחרות" המצדיקות את פיצוי המבקש במקרה זה.

לא זו אף זו, יש לזכור כי בסופו של יום המבקש זוכה. בנסיבות אחרות, ללא התקלה שקרתה בהגשת כתב האישום, לא היה מובטח לו למבקש זיכוי בביהמ"ש, כלל וכלל. במובן זה, אני מוצא כי המבקש "פוצה" די ויותר על טעות התביעה, והמאשימה "נשאה" במחיר טעותה.

לא התרשמתי כי נגרמו למבקש הוצאות ישירות או עקיפות הנובעות מהטעות של התובע בהגשת כתב האישום. לו היה מוגש כתב אישום ללא הטעות, היה המבקש חייב בהוצאותיו המשפטיות מאחר ופנה לייצוג עו"ד וכפי שהערתי לעיל, גם זיכוי במקרה זה, כלל וכלל לא היה מובטח.

סיכומי של דבר, מהנימוקים כמפורט לעיל, מצאתי כי לא נתקיימה אף אחת מ-2 העילות המצדיקות את חיוב המשיבה בפיצוי המבקש ו/או בחיובה בהשבת הוצאות הגנתו של המבקש, על פי אף אחת מ-2 העילות החלופיות לפיצוי, הקבועות בסעיף 80 לחוק העונשין.

בשולי החלטתי אוסיף, כי יתכן והיה מקום אף לחייב את המבקש בהוצאות אישיות בגין התנהלותו כמפורט, אולם מאחר והמשיבה בהגינותה נמנעה מלעתור לכך, ובנסיבות העניין אמנע מכך, בפעם זו.

בנסיבות כאמור ונוכח הנימוקים המפורטים בהרחבה בהחלטתי, הבקשה נדחית.

מזכירות תעביר החלטתי לב"כ הצדדים באמצעות מערכת נט-המשפט.

זכות ערר כחוק לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ח, 03 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.